

notes guixolenques del segle XVIII (III)

per
BENET JULIÀ i FIGUERAS

Presentàvem en la nota anterior un esbós de l'aspecte físic de la vila de St. Feliu de Guixols en la primera meitat del segle XVIII. Ara voldríem parlar de la seva població, calculada en 514 veïns l'any 1717 ⁽¹⁾, 1543 habitants en 1719 ⁽²⁾, 430 veïns el 1734 ⁽³⁾; 456 el 1736 ⁽⁴⁾, comptant, però, com a veïns, segons el Sr. Rector que feu el cens del 17, els homes compresos, solament, entre l'edat de 16 a 65 anys (o sigui els aptes per al treball) i distribuïts de la forma següent: jornalers 224, artesans 96, pescadors i mariners 194.

En la relació dels anys 34 i 36, sol·licitada pel Governador de la Plaça de Girona, es nota més disminuïda la xifra de veïns. Si no hi havia defecte en la seva redacció, es podria sospitar si les lleves d'homes per a les guerres en territori italià, podrien haver estat una de les causes.

Del mateix temps és el cens de pobres, la relació dels quals era la següent: homes 8, compresos entre 55 i 70 anys, més un de 25 anys, orb, coix i "mentecapto". Dones 9, totes vídues i la majoria amb fills. Minyons i minyones 7, dues de 10 anys que captien perquè tenen el para al servei del Rei; 2 de subnormals; una coixa i dues de pocs anys, filles de vídua. ⁽⁵⁾ també (i recordem que és l'època de l'aplicació de la llei de "Vagos y holgazanes") els regidors envien pres a Girona un apotecari jove de mala conducta i la botiga del qual feia més d'un any, que el Protomedicar havia obligat a tancar-la. ⁽⁶⁾

Tornant ara al tema dels habitants guixolencs, exposarem breument algunes de les famílies més principals de les que actuaren en el camp econòmic, social i polític, cosa que ens permetrà un coneixement més precís de la vila.

FAMÍLIA AXADA.

Aquesta família patrícia, guixolenca de més de dues centúries, desapareixerà en l'actual en morir-se, a principis de segle, els consorts Rafael Axada i Magdalena Axada Masdeu, últims de la branca ganxona d'aquest llinatge i liquidant els seus hereders, tots els béns que tenien aquí. ⁽⁷⁾

El llinatge Axada surt a St. Feliu a meitat del 1500. El primer d'ells, Rafael, fill de Cadaqués, per tractar-se d'un bon mariner i valent soldat, sobresortí en l'escuadra de Galeres on s'havia allistat. Present en la campanya contra el renegat Barbarrossa, acompanya, lluita i

1) Arxiu Provincial de Girona. Llibres de la Notaria de St. Feliu de Guixols. Gener de 1717.

2) IGLÉSIES i FORT, J.: **Demografia històrica del Baix Empordà**. Pàg. 16, XX Assemblea intercomarcal d'estudiosos. Pub. Museu Municipal. St. Feliu de Guixols. MCMLXXVII.

3) Arxiu Històric Municipal de St. F. de Guixols (AHMSF). Manual d'acords. 24/X/1734.

4) Id. id. 16/XII/1736.

5) Id. id. 19/IV/1734.

6) Notaria. 11/IV/1739.

7) Id. 1704.

defensa el rei Carles I en la fracassada expedició d'Alger de l'any 1531, essent premiat pel Monarca, pel seu valor.

Capità de la galera "La Francesa" i posteriorment d'una unitat de 15 embarcacions d'aquest tipus, acaba essent nomenat lloctinent de l'Escuadra de les Galeres d'Espanya fins a la seva mort el 1562, quan s'ofegà "amb les galeres que es perderen a Ponent".⁽⁸⁾

La seva família a St. Feliu, sembla que passà certes dificultats econòmiques al primers temps de la pèrdua de Rafael, però degueren superar-les, ja que apareixen citats dos fills d'ell posteriorment, com a Ciutadans Honrats i Notaris, un d'ells, Antoni, a la vila guixolenc, on manté en les seves mans i en la dels seus descendents, la notaria local, mentre que l'altre, Miquel, a Barcelona, sense, però, desentendre's del seu poble, ja que'l trobem preocupant-se en forma de deixes, de la seva cultura. En una d'elles cedeix "1200 libras para aplicar sus réditos para la asistencia de un Colegio hijo profeso de esta Casa (es refereix al convent benedictí), en Salamanca, donde debía enviarse, por lo menos de 6 en 6 años, para que en Casa hubiere siempre monjes predicadores y confesos que fuesen hijos de ella".⁽⁹⁾

L'altra donació la podem llegir en son últim testament i diu... "Considerant que de alguns anys ha aquesta part no hi ha mestre per ensenyar, no aprenen la gent, es fan mariners amb perill de captivitat pels moros, de negar-se i per això crea un Causapía perpètua per ajudar a sustentar al Mestre que vulgui viure a St. Feliu per ensenyar cada dia, doctrina cristiana, llegir, comptar, gramàtica, retòrica, bones costums i pràctica, donant per terses, 50 lliures d'algun censal, a càrrec de son hereu i del Paborde Exclesiàstic, que seran de la Confraria del Santíssim Sagrament de l'església de St. Feliu...".⁽¹⁰⁾

D'aquests dos germans és el permís (l'any 1616), del Bisbe i acceptació per part de l'Abat, de construir la capella de St. Francesc i tenir-hi la tomba familiar.⁽¹¹⁾

Altres Axades ajuden, amb donatius, a fer diverses millores locals; per exemple, l'any 1660, col·laboren en la restauració iniciada de l'altar major (segurament la de l'abat Riquer en temps de l'escultor guixolenc Domingo Rovira i que es pressupostà amb 7000 lliures) i l'arranjament de l'orgue, probablement construït per Pierre Burdon el 1542, de vuit registres i de cost, 150 ducats d'or.⁽¹²⁾ Aquest instrument, però, no deuria pas estar en massa bones condicions, quan vint anys després hi ha anotades despeses en el Llibre del Quart del Peix "pels informes dels organistes de Barcelona per tractar de la fàbrica de l'orgue".⁽¹³⁾

Els hereders dels nostres Axades foren: Salvador Quintana Axada, Ciutadà Honrat de Torroella de Montgrí, per una part, i per l'altra, Maria Reart Plana Axada, Vídua de D. Anton de Reart, antic Auditor General de l'Exèrcit a finals del segle XVII, més la seva filla Antònia, esposa de Fco. Magarolas Fluvià.⁽¹⁴⁾

La relació del patrimoni venut és la següent:

- a) la Notaria de St. Feliu.
- b) la casa Axada de la plaça, la qual passà a mans dels Barraquer i actualment és la Plaça Mercat coberta.
- c) dues botigues a Tueda.
- d) terres del mas Curtó de St. Amanç.
- e) quatre peces de terra a Tueda.
- f) una era i altres saisons al dit raval.
- g) set peces de cultiu a St. Pol, les actuals hortès de mà dreta de la riera Agaró.
- h) peça de terra al puig de la Gronya a St. Pol.
- i) mas Riembau.
- j) mas Curtó i la vinyeta.
- k) mas Sicars-dijous.
- l) i la devolució de la pensió anual del Mestre de Gramàtica, en el cas que no estés la plaça coberta per personal idoni.

Tots els compradors foren del terme de la vila de St. Feliu.

FAMÍLIA PELLICER.

Des del segle XVI coneixem l'existència d'aquest cognom entre la gent de St. Feliu, ja sigui com a menestral, mariner, mercader o apotecari⁽¹⁵⁾. Probablement d'aquesta línia procedeix el Dr. en Medicina Anton Pelliser, que exercí en la vila a finals del segle XVII i és molt possible que fos familiar de l'antic estudiant de l'Escola de Medicina de Montpeller i becari per la ciutat de Girona, al Col·legi Bruguera d'aquella població.⁽¹⁶⁾

Casat en primeres núpcies amb una Custurer (potser filla del cirurgià guixolenc, Nicolau) i en segones amb la vídua del mercader Bosch, tingué diversos fills que els trobem actuant en la vila local. Així tenim Mateu i Antoni Pelliser Custurer, Drs. en "quiscun Dret" els dos. El primer visqué sempre a St. Feliu, on tingué la seva casa en el carrer de la Pilota cantonada carrer Estret, segurament en la que nasqué Goula. D'aquest Pelliser coneixem l'existència d'un fill, Jaume, que fou caputxí.⁽¹⁷⁾

L'altre germà, Antoni, es traslladà a Barcelona on s'encarregà en moltes ocasions, d'assumptes relacionats amb la seva vila, mentre que una germana, Teresa,

8) ESTAVE i CRUAÑAS, LL.: **Rafael Axada, capità de la galera Capitana d'Espanya**. Ancora, n.º 1308-9-10. 1973. St. F. Guixols.

9) Arxiu Catedral Girona. (ACG). Llibre inventari de l'arxiu monacal guixolenc; manuscrit de 1748. Foli 113.

10) Id. id. Foli 145. Notaria 18/III/1734.

11) Id. id. foli 30, n.º 19 i 20.

12) Id. id. n.º 30. Foli 78, n.º 19.

13) Notaria. 31/VII/1702.

14) Id. 1704.

15) ESTAVE i CRUAÑAS, LL.: **La població treballadora guixolenc**. XX Assemblea etc.

16) DULIEU, Louis: **Le College de Gironne de Montpellier**. Anales del Intº. Est. Gerundenses. Vol XIX. 1968-69. Gerona.

17) A.Z. Nota a Ancora.

sabem que residia a Girona per estar casada amb Jacob Miró, Dr. en Medicina.

Però la personalitat més rellevant d'aquesta família, fou un altre germà, el mercader Benet Pelliser, una de les fortunes més importants de la població guixolenca. Casat amb una filla del també mercader Tomàs Bosch i de la seva madrastra Maria, acumulà riqueses de les dues branques. Possedia una gran casa de dotze cambres en el carrer Major antic, tal com ja indicarem en al nota anterior; i una altra de gran, en el solar de l'actual Caixa de Pensions de la Rambla Vidal; sis botigues a Tueda; set peces de terre dintre del terme i uns 27 censals que li produïen una pensió anual de 163 lliures⁽¹⁸⁾. Magatzemista d'articles navals, representant de cases angleses per a la compra de suro; arrendatari de diversos drets d'imposició (aiguardent, peix etc) segons els anys; propietari del 50% d'un vaixell, el pinc N.º S.º del Bon Viatge i St. Elm, quan l'època de la reactivació marítima d'aquesta costa, etc. etc.⁽¹⁹⁾ Jurat els anys 1705 i 1706, fou Regidor per R.O. el 1716 i 1717, demostrant haver-se adaptat a la nova situació política. Com a família patrícia guixolenca, tenia dret a sepultura dins l'església, localitzada en la capella de l'Esperança⁽²⁰⁾

Fill seu era Joan Pelliser Boch, casat amb una noia Axandri. El trobarem actuant en gestions econòmiques locals (com era l'alliberació de captius), però la seva actuació personal es fa difícil de delimitar-la d'un altre Joan Pelliser, nat també a St. Feliu i fill del botiguer Paulí. Populat a Barcelona, col.labora amb l'Administració com a Exactor del Capità General del Principat, sollicitant la vila, la seva recomanació per obtenir un alleugeriment del Cadastre de 1727.⁽²¹⁾

FAMÍLIA BARRAQUER.

Aquesta família que donarà algunes personalitats rellevants, no la trobem inscrita en documentació local fins a la seva possessió, per compra, de la casa Axada de la plaça, com ja tenim indicat.

Benet Barraquer serà el primer a ésser citat en documents notariais; posteriorment en els llibres municipals veiem el seu pas per la Casa de la Vila com a Regidor de R.O. el 1718 i com a batlle el 1722. Casà una filla, Antònia, amb el donzell guixolenc Anton de Domènech, entregant-li de dot, 2530 lliures, tres vestits nous i dos baguls a més de tots els seus vestits i joies.⁽²²⁾ Això orienta quelcom per definir la seva posició econòmica, ja que Barraquer, Ciutadà Honorat de Barcelona, era un gran propietari a la Vall d'Aro, assignant-li l'heretat de la Barraca a S.ª Cristina, mas Matfensa, mas Marcó, mas Malvet, mas Gotas (?), la ferreteria del camí reial a la Teulera, mas Ferrer de la Vall d'Aro, molí de la Lixarda, una peça de terra a Riudaura, una vinya a la coma de Pinell; a més, a St. Feliu, la casa que ja tenim dit amb les seves botigues; una botiga nova a prop de la carnisseria i casa de la Vila amb porta a mar i una altra a la plaça i, finalment, dues hortes, tancades a Tueda⁽²³⁾.

FAMÍLIA ANDREU MASÓ

D'aquesta família coneixem dos germans, Fèlix i Anton. Fèlix Andreu Masó era familiar del St. Ofici a St. Feliu. Per la netedat de sang necessària per tenir aquest càrrec, ell i la seva muller, gaudien dels privilegis i exaccions de costum... "portar armes tan ofensives com defensives; exempts d'allotjar soldats, de talles, de taxes, de imposicions; no contribuir amb palla, tonya (?), torrelons i bagatges. No estava exempt de pagar el Reial Industrial o Ganancial, però sí, el Personal" (Document estès en el Reial Palau Major de la Inquisició de Barcelona)⁽²⁴⁾. Per aquells anys, era a més, Receptor de l'impost del Cadastre.

El nostre home deuria ésser persona amb certes inquietuds culturals (necessàries per al seu càrrec) a l'ensenyar que melomen, ja que es llegeix en l'inventari de la seva casa, la qual a més de quadres variats de cert valor i llibres de diferents autors, posseïa un orgue, una espineta, un massacort, un baxó i una guitarra⁽²⁵⁾

Del seu germà Anton, sabem que era trinitari calçat i Pare Lector en Sagrada Teologia a Barcelona. Fou contractat alguna vegada pels Jurats per a la prèdica de la Quaresma i la festa del St. Patró⁽²⁶⁾

També actuà en la redempció de captius⁽²⁷⁾

ALTRES FAMÍLIES GUIXOLENQUES

Hem exposat breument sobre quatre famílies representatives de grups socials, diferents, de la vila. Podríem, ara, estendre'ns parlant d'altres, però només ho farem amb poques paraules d'algunes de les que tingueren cert relleu o de les que encara, ha arribat el seu nom, al nostre record. Així tenim del grup de mercaders i negociants d'aquells anys, com a remarcable Benet Bas factor dels francesos per a la compra de suro; els saguer; Tomàs Bosch i la família BUSCARONS amb una branca entregada a la cirurgia i l'altra al comerç. D'aquest darrer grup tenim Joan Buscarons Pujol, nascut el 1670 i que als 15-16 anys marxà de la seva llar, perdent la família el rastre; posteriorment el patró Bernat Vidal el trobà a Cadis on esperava embarcar-se camí de les Índies.⁽²⁸⁾

18) (AHMSF) Cadastre n.º 453 i succ.-Notaria 27/X/1731.

19) Notaria 4/IV/1738.

20) (ACG) Llibre inventari, foli 30, n.º 19-foli 121 r.

21) (AHMSF) M. d'acords. 24/III/1727.

22) Notaria 29/IX/1725.

23) Id. 17/II/1736 i 20/IV/1743. Acabat el present treball llegim en "Homenaje al médico español" del Dr. Peres Serra, que el cognom Barraquer, procedia d'emigrants de Flandes, els quals edificaren l'anomenada "Barraca vella" a la Vall d'Aro, posteriorment transformada en la "Barraca nova" o actual.

24) (AHMSF) Manual d'acords. 17/IV/1730.

25) Notaria 1733 (31 de gener).

26) (AHMSF) Manual d'acords. Gener de 1730.

27) Notaria 19/IX/1736.

28) Id. 15/XII/1707.

Però el 1732 i amb més de 60 anys, torna a la seva terra amb una posició econòmica que sembla bona, inaugurant la trajectòria del tipus d'emigrant, en busca de fortuna, en terres americanes i que alguns d'ells, els més afortunats, retornaren al cap d'anys de penúries, per viure en la seva terra natal, del capital estalviat, formant la classe social anomenada abans, "americanos".

El nostre biografiat vivia a "La Puebla de los Ángeles, reino de México en Indias" i en tornar a St. Feliu portà "perlas encajadas en oro, rubíes también en oro y dos onzas de perlas sueltas", tot per vendre. Dels 250 pesos que en tragué, els canvià per mitges de seda i altres mercaderies que comprà a Girona per emportar-se a Amèrica on hi retornà, a més, acompanyat de dos fills de Bernat Vidal, els quals també feren semblants compres.⁽²⁹⁾ Sembla que el camí de les Índies, ja per aquell temps, deuria atraure la nostra gent jove; d'aquella època coneixem un altre guixolenc absent, per estar en el Nou Món, Pere Vidal, tinent de Mar i Guerra.⁽³⁰⁾

També en el gremi de botiguers (ara en diríem magatzemistes) trobarem un Marià Dorca, Nicolau Roffí i sobretot Sabastià Bonet, la casa del qual, situada en el Portal del Peix (en l'actual bar Eldorado) estaria enfront de l'antic establiment propietat dels seus probables descendents. Aquest Bonet era home d'empenta comercial, ha que l'any 1716, contracta amb l'Administració, traslladar des de la platja de Blanes, tots els arbres que tallaran a Tordera, destinats a la fabricació de les naus reials en la Drassana de St. Feliu de Guixols, a raó de 9 diners d'ardit per llegua i quintà de fusta transportada. Això promet complir per no caure en la pena de mil lliures catalanes, de càstig, si falla.⁽³¹⁾

Dintre les professions liberals tenim set metges (el pare i el fill Tauler, Benet Quirch, Pere Solivera, G. Mateu, Anton Bohigas i B. Patxot), més un nombre elevat de cirurgians, extrem al qual pensem dedicar unes ratlles en un proper treball sobre Sanitat Local. Igualment els apotecaris hi són representats per Jeroni Ayguaviva Abrich i Joan Passapera, mentre els advocats ho són pels germans Pelliser ja estudiats, Narcís Enveja i Jeroni de Campmany i de Montpalau, aquest domiciliat a Barcelona potser des del 1740, i segurament avantpassat de l'historiador i representant català a les Corts de Cadis, Antoni de Campmany i de Montpalau i Surís.⁽³²⁾ Junt amb el donzell Anton de Domènech, el nostre Jeroni de Campmany, són la representació local de la petita noblesa.

Un altre grup social que cal remarcar és el de la gent de mar; famílies com les de Surís Tossa, Sentir, Vidal, Anglada, Bosch, Cateura, Gorgoll i Calsada per citar només les que donaren més nombre de patrons, les tornarem a trobar en tractar de l'activitat marinera guixolenca. Igualment un altre gremi, els dels traginers o transportistes d'aquell temps, hi haurà noms ben

propis de la vila com Pere Màrtir Estrada, Caymó, Castelló, Arxer, Forest etc.

De tota aquesta piràmide humana ganxona, queden a la base les persones indicades en la relació del Rector, com a treballadors, pescadors i artesans. Alguns quedaren en l'anonimat, però altres ja destacaren com els PATXOT, en espera com en el cas del Barraquer i Campmany, que les properes generacions enalteixin el poble on nasqueren.

L'ABAT.

Per sobre d'aquesta massa humana que hem intentat de presentar hi havia la figura de l'Abat, Senyor de la vila. Quatre n'hi hagué durant aquests anys, i foren; Ximènez, Panyellas, Couvarem i Quintana. Panyellas que per motiu de la guerra fou reelegit de 1705 a 1717, tenia una gran personalitat segons demostra la seva biografia.⁽³³⁾ D'ella, però, voldríem destacar un aspecte. Essent format culturalment en els medis millors de Castella, sembla que també havia assimilat la idea castellana, de la renovació política del país, de mans dels Borbons; per això fou un adicte de Felip V i en reciprocitat, aquest l'escoltà i atengué. També el ministre Patiño, l'admirà, a l'ensems que gaudí de tota la confiança de l'home amb més poder en aquells anys, el cardenal Alberoni, a qui administrà tots els seus béns, en l'època difícil del seu exili.

No estranya gens que la seva política local fos plena de prudència durant els anys del seu mandat, anys dificultosos per la guerra i que potser amb els seus consells o conducta, ajudà a mantenir aquest clima de cautela en els mateixos jurats, evitant en el dia de demà, represàlies com passà en alguna vila veïna. També suggerim nosaltres, si la seva influència ajudà a radicar en la vila nostra, el Parc Naval de l'Armada, l'activitat del qual permeté refer-se la població dels estralls econòmics de la guerra passada i les seves càrregues fiscals.

ALTRES GUIXOLENC.

Sempre hi ha hagut en la nostra població i més essent vila marinera, residents que no hi havien nascut.

29) Id. 31/VIII/1733.

30) Notaria 1732. (14/IV i 15/IX).

31) Notaria 13/C/1716.

32) Jeroni de Campmany i de Montpalau es casà amb la vídua Gertrudis Surís. (Els documents guixolencs, escriuen Campmany i els barcelonins Capmany). Traslladats a Barcelona al voltant o abans de 1740, neix el 1742 Antoni de Capmany de Montpalau i Surís, militar, historiador, filòleg i polític. Passà a viure a Madrid el 1775. Diputat a les Corts de Cadis on mort de pesta el 1813. Sobresurt pel seu treball sobre la marina, comerç i arts en l'antiga Barcelona. (Vegeu la G.E.C.)

33) GONZÁLEZ HURTEBISE, E. *Apuntes para una historia...*, i MASSOT i MUNTANER, J. *Els abats de St. F. de Guixols*. (pàg. 361-71) Montserrat.

La seva estada, la majoria, ho fou accidentalment com era el cas dels mariners i de la tropa destinada de guarnició. Altres, però per diversos motius, hi quedaren vinculats, i unes vegades per la feina i altres pel matrimoni, amb els anys esdevingueren uns guixolencs més.

Per tant i per arrodonir el coneixement de la població d'aquella centúria, aportarem noms de persones representatives de diferents llocs d'origen.

Comencen per famílies de raça GITANA. Es del 1729 que tenim documentalment noció de la presència de famílies calè en la nostra vila, en la persona de Joan B.º Patrach, domiciliat a Sr. Feliu.⁽³⁴⁾

ITALIANS. Sempre hi hagué relació amb gent d'aquella terra, la majoria passavolants, però pel 1707, coneixem pel testament d'Andreu Cacàs, fill de Tomàs, que són originaris de Càller, a l'illa de Sardenya; crearen, en la vila, un llinatge que perdura fins als nostres dies.⁽³⁵⁾

FRANCESOS. Són els més nombrosos; augmentaran amb la guerra de Succió i després amb les construccions de vaixells en la Drassana Reial, ja que vingueren molts tècnics d'aquell país sota la direcció de Fco. Reyfard, però igualment que els anteriors, la majoria retornaren a França. De totes maneres es coneixen noms de persones d'aquesta nacionalitat, que visqueren aquí, com Jacob Rissifort, negociant, que es casà amb una filla del també negociant Buscarons; Honrat Bertran, cirurgià, fill d'un notari de Cannes, que es casà amb una filla del patró Vidal; Fco. Barneu, que es quedà entre nosaltres com a mestre d'aixa, etc.

NACIONALS. Degut als canvis polítics i administratius del govern de Felip V, apareixen un grup nombrós de funcionaris, la majoria castellans. De catalans i de certa importància, tenim relacionat amb St. Feliu, però sense estada llarga, D. Gregori de Matas i Pujol, la màxima representació civil en la comarca durant el temps de guerra i posteriorment, ministre del Criminal en la Reial Audiència del Principat. No coneixem la relació exacta que tenia amb la vila, però hi ha constància que la Universitat li reconeix un deute de 1000 lliures catalanes, per saldar.⁽³⁶⁾ Més endavant serà l'introductor local del Cos de Fusellers de trenta homes, a imitació dels Mossos d'Esquadra de Valls, "para asistir a la Justicia y mantener la quietud publica deste Principado, como y extirpar todos los perturbadores della y qualesquiera fascinerosos...".⁽³⁷⁾

Recordem que es tracta de l'època dels anomenats "sediciosos" i també "Fusellers de França", escamots

d'antics soldats, sublevats ara, contra el Rei i al costat de l'exèrcit francès.

Finalment en el casament de Margarida Fradera amb el cirurgià local, Fco. Pujadas, el dot que aquella ha d'aportar (400 lliures, dues caixes de roba, joies etc.) el proporcionarà el dit D. Gregori, per haver estat de serventa de la seva senyora.⁽³⁸⁾

Hem indicat que foren molts els administradors o guardes de les Rendes Reials, destinats a St. Feliu; citarem, per abreujar, només aquells dels quals tenim informació de la seva assistència durant anys, en la vida del nostre poble. Així tenim Josep Herrero, al principi Guarda Reial de la renda de la Sal. Fou perseguit a mort quan l'entrada dels escamots de "carrasquetes" a la vila, l'any 19. Posteriorment fou guarda de les rendes del Tabac. Acabà vivint a St. Feliu i fent de negociant.⁽³⁹⁾

Marcos Antº. de Llera vingué de Tresorer de la fàbrica de vaixells. Acabà de "Comisario de Montes y Plantíos". Comprà una casa a la Plaça, en el lloc anomenat el portal del Mar.

Josep Mº. de la Concha. Receptor de l'alfolí (alfòndic) de la Sal. Comprà la casa del c/ Major cantonada carrer del Mur.

Nicolás de Unzueta. "Guarda almacén de Granos". Es casà amb una filla del metge Solivera.

Joan Daygnas, un altre guarda, es casà amb Maria Ramonell del Carrer del Mall.

Domingo Matutano. També de l'alfòndic de la Sal; posteriorment administrà les rendes del reial monestir de Ripoll. Sembla que era força adinerat, ja que comprà casa a la plaça, que havia estat del cirurgià Lloret; igualment adquirí el mas Gros dels Campmanys,⁽⁴⁰⁾ quan aquests havien de preparar el seu trasllat a Barcelona. Era propietari en un terç, sobre un llondro de 1.500 quintars, part d'un altre de 1.000 qq. i d'una altra embarcació de 2.500 qq. Casat amb la guixolenc Narcisa Blanc.

34) Notaria 7/XI/1729.

35) Id. 4/XII/1707.

36) (AHMSF) M. d'acords. 2/III/1719.

37) Notaria 14/VI/1719.

38) Notaria 13/VIII/1718.

39) Id. 5/IX/1719.

40) Id. 7/XII/1733.